

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Οί Κομάγγαι δέν πέρασαν από κεί πέρα, γιατί δέν φανταζόντουσαν τί είχε συμβή. Συνέχισαν φαίνεται τό δρόμο τους πρὸς τό χωριό τους, ὑποθέτοντας πὸς ὁ Βακόνο ἐδραπέτευσε μέ τήν λευκή αἰχμάλωτο μακριά τους καί γιά πάντα...

"Ἐτοι ὁ γενναῖος Κομάγγης ἔμεινε δεμένος στό δέντρο, κινδυνεύοντας νά πεθάνῃ ἀπό πείνα ἢ δίψα.

Μά δέν συνέθε οὔτε τό ἔνα, οὔτε τό ἄλλο.

Τά θηρία τῆς ζούγκλας τόν κυρίστηκαν, ρίχθηκαν τή νύχτα ἐναντίον του καί τόν κατεσπάραξαν ζωντανό!...

Καί μ' ἔτι ἄφρασαν τά θηρία τῆ νύχτα, ἔχοντας τήν ἄλλη μέρα τήν πείνα τους τά θρνεα. "Ἐτοι δέν ἴσπόμενε ἀπ' τό Βακόνο, παρά μόνον ὁ σκελετός του, γαντζωμένος στόν κορμό τοῦ δέντρου, ὅπως τόν εἶχαμε δέσει.

Φτωγέ Βακόνό!...

"Ἡμουν ὁ μόνος πού λυπήθηκα στήν ἀρχή, όταν ἔμαθα τό οἰκτρό τέλος τοῦ Βακόνου. Μά δέν χρειαζόταν ἀναμφίβολος τόση τρυφερότης. Ὁ Ἴνδος αὐτός, ὅπως καί ὅλοι οἱ σύντροφοί του, ἦσαν ἀνάξιοι λύτης. Μήπως αὐτοί δέν κατέσφαξαν τόσους λευκοὺς; Μήπως δέν αἰχμαλώτισαν τόσες κακότυχες λευκές γυναίκες; Τίς εἶδα μέ τό μάτια μου τίς δυστυχισμένες αὐτές στό στρατόπεδο τῶν Ἴνδῶν, ἀπελιπμένες, οἰκτρές κι' ἀξιοθάκρυτες, νά κλαίνε τή μοῖρα τους.

"Ἄλλά κι' ὁ αἰμοθύροσ Ἰχούρρα τιμαρώθηκε, ὅπως τοῦ ἀξίζει γιά τά ἐγκλήματά του.

Ὁ Χολιγκγοουόρθ, πληροφορηθεῖς κατά τήν ἀπουσία μου, ὅτι ὁ Ἰχούρρα μέ τήν συμμορία του πριγόνιζε σά κεντῖνα μέ τόν καταυλισμό τοῦ σώματος τῶν Ἀμερικανῶν ἀτάκτων χωριά, πῆρε τόν Οὐτίλνυ καί μερικὸς ἄνδρες καί θῆγχε νά τόν κινήσῃ.

Τόν ἀναζητοῦσε ἐπὶ ἀρκετές ὥρες, τόν ἀναζητοῦσε ἐπίμονα παντοῦ, κι' ἐπὶ τέλους τῆ δευτέρῃ ἡμέρα τόν συνάντησε σ' ἕνα δάσος.

Ἐπακολούθησε λυσασαέα συμπλοκή. Οἱ Μεξικανοὶ ἀντάρτες πολεμοῦσαν μέ πείσμα. Μά στό τέλος οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπικράτησαν. Ἄλλους σκότωσαν κι' ἄλλους ἐσκόρπισαν μέσα στό δάσος...

Στήν κατάλληλη στιγμή, ὁ Χολιγκγοουόρθ ὤρμησε κατά τοῦ Ραφαήλ Ἰχούρρα, κρατώντας τό μεγάλο κνηγερικό του μαχαίρι.

"—Ἄθλιε!... Κακοῦρνε!... Δολοφόνε, τοῦ φώναξε, θά πεθάνῃς!...

"Ἀρχισαν νά χτυπιόνται μέ μανία, μέ λύσσα. Ἰδρώτας καί αἷμα τους ἔλουζε. Τέλος, σέ μία στιγμή, ὁ Χολιγκγοουόρθ ὕψωσε τό μαχαίρι του στό στήθος τοῦ Μεξικανοῦ ληστῆ, ὁ ὅποιος σωριάστηκε κάτω νεκρός, ἔερωντας ἄσφονο αἷμα!

Τήν ἴδια στιγμή εἶνε ὀρμηθεῖς ἐναντίον τοῦ "Ἐλ Ζόρρο, τοῦ κακοῦργου συντόφου τοῦ Ἰχούρρα, καί ὁ Οὐτίλνυ.

Ὁ θρσούβειλος Μεξικανὸς ἀντάστῃς θέλησε νά φύγῃ, μά ὁ Οὐτίλνυ τόν πρόφτασε καί ἔβησε τό μαχαίρι του ἀνάμεσα στους δώμους του...

Τό ἴδιο οἰκτρό τέλος εἶχε καί ὁ Κόκκινος Λύκος.

Ὁ Χολιγκγοουόρθ ἦταν κατευχαρισμένος γιά τό κατόρθωμά του. Εἶχεν ἐκδικήσει τόν ἀνυχο ἀδελφό του, τό τραγικό αὐτό θῦμα τοῦ Ἰχούρρα.

Στό λημέρι τῶν Μεξικανῶν ληστῶν οἱ Ἀμερικανοὶ ἔρθκαν πολλὰ πολῦτιμα ἀντικείμενα, τά ὁποῖα οἱ ἀντάρτες εἶχαν ἀρπάξει ἀπό διάφορα σπίτια πού λεηλάτησαν.

Ἐπίσης μέσα σ' ἕνα σῦβεντρο μέρος ἀνακάλυψαν ἄρκετοὺς Μεξικανούς αἰχμαλώτους τῶν ἀντάρτων, δεμένους καί φιωμένους. Μεταῦ αὐτῶν θρσκόταν κι' ὁ πατέρας τῆς Ἰζολίνας, ὁ γηραιὸς Μεξικανὸς ἄρχων δὸν Ραμὸν δέ Βάργας.

Ὁ Χολιγκγοουόρθ διάταξε νά τους λύσουν καί τοὺς πῆρε μαζί του.

Φαντάζεσθε τήν συγκίνηση τῆς Ἰζολίνας, ὅταν ἀντίκρισε ἀναπάντεχα τόν πατέρα της.

Ρίχτηκε κλαίγοντας στήν ἀγκυλιά του κι' ἄρχισε νά τόν φιλεῖ, τραυλιζόντας:

—Πατέρα μου!... Πατέρα μου!...

Μπρός στήν τόση εὐτυχία, δέν μπόρεσα νά μὴ γονατίσω καί νά μὴν εὐχαριστήσω τό Θεό, γιάτί εὐδόκησε νά δώσῃ ἕνα τέλος σά δεινά μας.

Ὁ δὸν Ραμὸν δέ Βάργας, πληροφορηθεῖς ὅτι ἡ σωτηρία αὐτοῦ καί τῆς κόρης του ἦταν ἔργο δικό μου, μούσφιξε μέ συγκίνηση τό χέρι καί μοῦ εἶπε:

—Λοχαγέ Βάρφιλδ, τόσο ἐγώ, ὅσο κ' ἡ κόρη μου, ἡ λατρευτή μου Ἰζολίνα, σὺ χρωστοῦμε τήν ἐλευθερία μας καί τῆ ζωῆ μας, ὅτι πολυτιμώτερο ἔχουμε δηλαδῆ. Πῶς μπορῶ νά σᾶς εὐχαριστήσω καί νά σᾶς ἰκανοποιήσω γιά ὅλ' αὐτά, λοχαγέ;

—Δὸν Ραμὸν, τὸ ἀπάντησα, ὅς ἔχετε μαντέψει ἀσφαλῶς τὸν μεγάλο μου πόθο... Ἄγαπῶ τὴ δόνα Ἰζολίνα καί σᾶς ζητῶ τό χέρι της!

Ὁ δὸν Ραμὸν γύρισε καί κούταξε τήν κόρη του.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἡ Ἰζολίνα ἔτρεξε καί μ' ἀγκάλιασε.

"—Ἄς γίνῃ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σας, εἶπε ὁ δὸν Ραμὸν δέ Βάργας, ἀναστενάζοντας. Λοχαγέ Βάρφιλδ, ἡ κόρη μου σᾶς ἀνῆκει. Τὴν ἐδώσατε ἀπὸ τό θάνατο, τὴν σκλασάδια, τὴν ἀτιμία. Ἐλάτε νά σᾶς σφίξω στήν ἀγκυλιά μου, παιδιά μου...

Ρίχτηκε κατὰσφυγκινθμένοι στήν ἀγκυλιά τοῦ δὸν Ραμὸν καί τοῦ φιλήσαμε τὰ χέρια.

—Νά ἔχετε τὴν εὐχή μου!...

ψιθύρισε ὁ γηραιὸς Μεξικανὸς.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΡΑΙΜΑΡ

"Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ,"

Παρακολουθήστε το ὅλοι ὅσοι περάσατε εὐχάριστες ὥρες μέ τήν «Κοιλιάδα τοῦ Χρυσοῦ» καί «Ἰζολίνα τῆ Μεξικανῆ».

Ὅταν πρωτοδημοσιεύθηκε ἡ Μεγάλη Καρδιά, οἱ Παριανοὶ πῆγαν τὴ νύχτα στό τυπογραφεῖο πού ἐτυπώνοντο τά φυλλάδια τοῦ ἔργου τοῦ Αἰμάρ καί ζητοῦσαν νά διαβάσουν τὴ συνέχεια.

Αὐτὸ φτάνει γιά νά καταλάβετε τὴ ἀριστοῦργημα σᾶς δίνουμε.